

(foto: Emmaus Europa)

Det er ikke kun en fodboldkamp!

- af Emmaus Europa
- oversat af Patricia Langvad Jensen fra
- *Ce n'était pas qu'un tournoi de football !*
- Emmaus Europe (emmaus-europe.org)
- fodnoter af Jørgen Olsen.

I juli i Srebrenica¹, organiserede Emmaus Europa og FIS-Emmaus² det første Europæiske Fodboldmesterskab for Fred og Menneskerettigheder. Stærke beretninger, uforglemmelige møder og varige venskaber, det er hvad, der kom ud af begivenheden, som forenede mere end 70 personer, herunder 31 fra 17 Emmaus-grupper, og 13 forskellige lande.

“Vi var gode der”, mindes Gusti, medlem af Emmaus Cabriès³ i 4 år. Kommet for at spille fodbold og opdage Emmaus-bevægelsen på europæisk niveau, anede han ikke, at han ville opleve de stærkeste følelser, siddende på en stol, ved at lytte til beretninger og følge en konference om ikkevold: “Det er første gang jeg har været med ved et møde, som det her, at man har præsenteret mig for et interessant indhold, og jeg har lært meget... Jeg græd næsten ved at lytte til

Dziles historie og Abduls beretning. De vil for altid blive i min erindring.”

Faktisk var Dziles vidnesbyrd, overlever efter folkemordet i Srebrenica, og det fra Adbul, afghansk flygtning, der nu er fotograf, blandt de mest markante i vores program om opbygning af fred og respekt for menneskerettigheder. Zizou, ansvarlig leder i Cabriès, udbryder: “Jeg havde fulgt krigen i Jugoslavien på tv, og mere end 20 år senere, befinder jeg mig i Srebrenica... det er stærkt”. Når det kommer til Dziles og Abduls beretninger mangler han ord, følelsen er stærk.

Det, han gerne vil understrege, er møderne og fodbold: “Det er én dag! Det er takket være fodbold. Der var alle aldre, et mix af kultur, af sprog... et møde i denne liga, det er fantastisk”.

Denne begivenhed er blevet organiseret med et simpelt skema: Tid til at lytte, workshop og konferencer om morgenen, sport om eftermiddagen. Mellem de to, hviletid, med kunstneriske aktiviteter, for at give alle mulighed for at udtrykke sig på sin egen måde eller for at tage tid for sig selv.

¹ By i Bosnien-Hercegovina, hvor serbiske styrker myrdede 8.000 mænd og drenge i 1995.

² FIS, Bosnien-Hercegovina, betyder Forum for

International Solidaritet

³ Nær Marseilles ved den franske Middelhavs-kyst.

“Det føltes som at være på ferie med et meget interessant konferenceprogram til rådighed” mindes Leïla, ansvarlig leder i Emmaus Iasi (Rumænien), som er kommet sammen med syv medlemmer. *“Dette event var en unik mulighed for at inkludere medlemmer, der ikke taler et stærkt fremmedsprog, og give dem mulighed for at opdage bevægelsen på europæisk niveau”*. En konstatering, der deles af Aurélie, ansvarlig i Cabriès: *“Dette møde taler til medlemmerne. Efter 15 år i Emmaus-bevægelsen er det første gang jeg ser så stort et antal, der deltager i et event og er med på konferencerne. I fællesskab, du lever i en boble, og bevægelsen... det er teoretisk: det er godt at tage tid til at opdage den ordentligt, du får en bevidsthed om dens rigdom”*.

På programmet “workshop/konference” var derfor: besøg på museum og mindemonumentet dedikeret til folkemordet i Srebrenica, efterfulgt af Dziles intense vidnesbyrd, overlever efter massakren, som har valgt at komme tilbage til sin forslåede region for at kæmpe for freden. Den efterfølgende dag inviterede Danielle Taurino, filosof og medlem af en bevægelse for ikkevold, deltagerne til bedre at forstå begrebet “nonviolence” (ikkevold) i et Europa i krig.

Den sidste dag fortalte den afghanske fotograf Abdul Saboor med en mildhed og afvæbnende enkelthed om sin flugt og sit fag som fotograf. En udstilling samlede 16 af hans fotografier, og Abdul tog sig tid til at fortælle historierne, som gemte sig bag hvert fotografi. Morgener ladet med følelser, hvorfra deltagerne gik med tunge hjerter ind imellem. *“Du har efterladt os med en sten i hjertet, Abdul...”*, sagde Maria-Luisa ved afslutningen af hans vidnesbyrd.

Fodboldeftermiddagene og afslapningen gjorde det muligt at aflaste denne vægt og gå andre i møde. Hvor mange venskaber blev skabt på kanten af banen, for at opmuntre spillerne, eller gennem kram efter et scoret mål?

Sport som værktøj til integration og læring

⁴ I det sydøstlige Polen – nærmeste samarbejdspartner

François, formand for Emmaus i Schweiz og i bevægelsen i næsten 8 år, fortæller: *“På møderne i Emmaus taler vi ofte om begreber, prioriteringer, status... Hér, var alle velkomne, alle var lige. Sport giver enhver lov til at deltage på samme niveau.”*

I løbet af fodboldeftermiddagene havde ingen kasketter på til at markere tilhørsforhold til lande og organisationer. Der var ikke længere deltagere på den ene side, og kommentatorer, arrangører, tolke og lydteknikere på den anden side - alle blev fodboldspillere. *“Vi har ladet alle være sig selv.”* fortsætter François. *“og vi blev virkelig en familie.”*

“Den energi, som deltagerne bar med sig, deres interesse for de forslåede aktiviteter, alt var let at organisere”: Sabina, national delegeret for Emmaus Bosnien-Hercegovina i Emmaus Europas bestyrelse, genoplever også denne særlige stemning ved at mindes begivenheden. Som medarrangør af mødet for FIS-Emmaus, var hendes forventninger høje: Villighed til at forene grupper fra store dele af Europa og at videregive en besked om håb til vores ukrainske venner. *“Ja, det er muligt at genopbygge, at skabe freden på en bunke aske, trods de uhyrligheder, der er blevet begået, lige som her i Srebrenica.”*

For at afrunde dette tidløse ophold, blev der organiseret en ceremoni med udlevering af diplomer. Den tillod alle at tage derfra med et minde, og at hver gruppe kunne tage “pokalen” med hjem, bogstavelig talt. François fortsætter: *“Under udlevering af diplomer sagde et medlem til mig: “Ingen har nogensinde taget mig i armene på den måde”. Du græder når du hører sådan noget! Det er gaverne, alt er lykkedes når du hører sådan noget.”*

Nu hvor afskeden nærmer sig, konkluderer Joanna fra Emmaus Lublin⁴, som har spillet en rolle som tolk for syv polakker og fire ukrainere, der har deltageret i kampene, på vidunderlig vis om denne absolut anderledes begivenhed: *“Det var de fem smukkeste dage i mit liv!”*.

Alt er lykkedes, Emmaus-bevægelsen har vundet!

for Emmaus-grupperne i Lviv og Drohobych, Ukraine.